

Architecture as a Display of Pure Materiality: The Mies van der Rohe and Lilly Reich Pavilion Over Time

Abstract

The building in the image above is a reconstruction, a facsimile of the original structure from 1929, which was erected to represent Germany in the Barcelona International Exposition the same year. Very few professionals from the world of architecture visited the work during the eight months in which it stood. And despite its small size and ephemeral character, it became one of the most famous buildings in the history of modern architecture. Designed in just a few months as a representative building and “without any other function,” its space was dissolved in an unprecedented way. Its walls, made of four types of polished marble and glass panels in various shades and degrees of transparency, were conceived as a series of surfaces that seemed to dematerialize, while engaging with the surrounding landscape. Once the pavilion was dismantled in January 1930, a collection of thirteen black-and-white atmospheric photographs, published in exhibition catalogs and books, was able to keep its image alive until its reconstruction in 1986.

The German Pavilion, which became an icon of modernism despite its lack of materiality, is an emblem of

Miesian spatial fluidity and abstraction that has been the subject of multiple monographic books and hundreds of articles. It may thus clearly seem to be a work—and a research topic—that has already been exhausted. But the fact that the context in which it was built was an international exposition, in which German industries in twenty-five distinct sectors were exhibited, along with the fact that its realization required intense diplomatic exchange between Spain and Germany, have made it possible to find new pieces of evidence in archives relating to foreign affairs, industrial property, and trade fairs. Moreover, the fact that the reconstructed building is today the subject of different art interventions that facilitate a rethinking of foundational themes connected to the design and erection of the pavilion, as well as the fact that the work can be visited physically makes it possible to incorporate perception as a valuable research tool. These two methodologies, excavation work in archives and the experience of the architecture of an “almost nothing,” have revealed aspects of the project that had hitherto been completely unnoticed and have shown that the creation of a masterpiece is an intense collaborative effort involving many authors.

With documents found in more than thirty archives in different fields, the lecture will demonstrate that the pavilion relied on the industrial exhibits as a testing ground for its design, and hence that it was not conceived as an architectural symbol, but instead as a display of pure architectural materiality. The same documents will reveal how Ludwig Mies van der Rohe was not a heroic genius working in solitude, but had a congenial partner in the project, with the name Lilly Reich.

Architektura jako przejaw czystej materialności: Pawilon Miesa van der Rohe i Lilly Reich na przestrzeni czasu

Abstrakt

Budynek na powyższym zdjęciu jest rekonstrukcją, faksymile oryginalnej konstrukcji z 1929 roku, która została wzniesiona w celu reprezentowania Niemiec na Międzynarodowej Wystawie w Barcelonie w tym samym roku. Bardzo niewielu specjalistów ze świata architektury odwiedziło dzieło w ciągu ośmiu miesięcy, w których stało. I pomimo swoich niewielkich rozmiarów i efemerycznego charakteru, stał się jednym z najsłynniejszych budynków w historii nowoczesnej architektury. Zaprojektowany w ciągu zaledwie kilku miesięcy jako budynek reprezentacyjny i "bez żadnej innej funkcji", jego przestrzeń została rozwiązana w bezprecedensowy sposób. Jego ściany, wykonane z czterech rodzajów polerowanego marmuru i szklanych paneli w różnych odcieniach i stopniach przejrzystości, zostały pomyślane jako seria powierzchni, które zdawały się dematerializować, jednocześnie angażując się w otaczający krajobraz. Gdy pawilon został rozebrany w styczniu 1930 roku, kolekcja trzynastu czarno-białych fotografii atmosferycznych, opublikowanych w katalogach wystaw i książkach, była w stanie utrzymać jego wizerunek przy życiu aż do jego odbudowy w 1986 roku.

Pawilon Niemiecki, który mimo braku materialności stał się ikoną modernizmu, jest emblematem Miesowskiej płynności przestrzennej i abstrakcji, która była przedmiotem wielu książek monograficznych i setek artykułów. Może się więc wydawać, że jest to dzieło i temat badawczy, który został już wyczerpany. Jednak fakt, że kontekstem, w którym powstała, była międzynarodowa wystawa, na której prezentowano niemiecki przemysł w dwudziestu pięciu różnych sektorach, a także to, że jej realizacja wymagała intensywnej wymiany dyplomatycznej między Hiszpanią a Niemcami, pozwoliły na odnalezienie nowych dowodów w archiwach dotyczących spraw zagranicznych, własności przemysłowej i targów. Ponadto fakt, że zrekonstruowany budynek jest dziś przedmiotem różnych interwencji artystycznych, które ułatwiają ponowne przemyślenie podstawowych tematów związanych z projektowaniem i wznoszeniem pawilonu, a także to, że dzieło można zwiedzać fizycznie, umożliwia włączenie percepcji jako cennego narzędzia badawczego. Te dwie metodologie, praca w archiwach i doświadczenie architektury "prawie niczego", ujawniły aspekty projektu, które do tej pory były zupełnie niezauważone i pokazały, że tworzenie arcydzieła jest intensywną pracą zbiorową z udziałem wielu autorów.

Dzięki dokumentom znalezionym w ponad trzydziestu archiwach z różnych dziedzin wykład pokaże, że pawilon opierał się na eksponatach przemysłowych jako poligonie doświadczalnym dla swojego projektu, a więc nie był pomyślany jako symbol architektoniczny, lecz jako pokaz czystej architektonicznej materialności. Te same dokumenty ujawnią, że Ludwig Mies van der Rohe nie był bohaterskim geniuszem pracującym w samotności, ale miał w tym projekcie kongenialną partnerkę o nazwisku Lilly Reich.